

szerű állatrajzai a gyermeki nézőpont és a természetközelség hű ábrázolói. A *Paravánt* pedig Szabó Eszter nonfiguratív illusztrációi teszik teljessé, melyek a versekhez hasonlóan új utakat keresnek az anyagi formák ábrázolására. A köteteket összetartó jellegzetes motívumok és a versek gyakori egymásra olvashatósága ellenére azonban az egyes darabok önmagukban is megállják a helyüket, sőt, a témák frissessége talán így marad meg igazán – hiszen a többféle perspektíva ellenére a versek gyakran tűnhetnek önismétlőnek vagy a *Paraván* esetében szükségtelenül töménynek.

A két kötet alapvetően más befogadói magatartást kíván: az *Agancspark* nyugodtabb hangvételű, gyakran csendéletszerű ábrázolásmódja ugyanis nagyon különbözik a *Paraván* zaklatottabb, nyersebb hangvételétől. Míg az elsőben a hagyományos természeti képek jellemzőek, a másodikban nem ritkák az orvosi szakszavak sem. Míg az egyikben fontos a távoli múlt, a gyerekkor naivitása, a másokban az múltbeli emlékek is nyers erotikával vannak fűszerezve. Azonban az ellentétek mellett több közös vonás is felfedezhető a művek között: a váratlanság, a hétköznapi helyzetek új fénybe helyezése mindkét kötetet jellemzik, legyen ez a piacon ülő néni tragikus magánya vagy éppen a megfázástól elcsúnyult partner testéhez való viszony. Ezek a rádöbbenések adják a művek frissességét, és bár ma már nem könnyű újat mondani, a két elsőkönyves szerzőnek, Cirok Szabó Istvánnak és Kormányos Ákosnak mégis sikerült egy egységes, karakteres versvilágot tartalmazó kötetet létrehozni. A *paraván*ok mögött pedig mind magunkra ismerhetünk – agancssal vagy anélkül.

